

Khi Tiểu Thư Bào Ngư Gặp Tiên Sinh Hà Mã

Contents

Khi Tiểu Thư Bào Ngư Gặp Tiên Sinh Hà Mã	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	4
5. Chương 5	4
6. Chương 6	5
7. Chương 7	6
8. Chương 8	7
9. Chương 9	7
10. Chương 10 [end]	8

Khi Tiểu Thư Bào Ngư Gặp Tiên Sinh Hà Mã

Giới thiệu

Từ nhỏ đến lớn, việc khiến Du Tiểu Trúc khốn khổ nhất chính là, mỗi lần chuyển nhà tới một nơi kh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-tieu-thu-bao-ngu-gap-tien-sinh-ha-ma>

1. Chương 1

1.

Từ nhỏ đến lớn, việc khiến Du Tiểu Trúc khốn khổ nhất chính là, mỗi lần chuyển nhà tới một nơi khác, cô đều được đặt cho biệt danh: “Tiểu thư bào ngư.”

Tất cả mọi người khi lần đầu tiên nhìn thấy cô, đều thốt lên một câu: “Tiểu Trúc thật khác biệt.” Du Tiểu Trúc đầu óc đơn giản lại tưởng ấy là lời khen ngợi, còn không ngừng nhún giọng ngại ngùng: “Đâu có, đâu có.” Sau đó mọi người chỉ cười mà không nói, chỉ chỉ vào mắt và miệng cô.

Chỉ có Trương Tiểu Sơn rất biết cách làm người ta mất hứng đứng ở một bên nói vào: Cậu nghĩ cái biệt danh tiểu thư bào ngư thì hay ho lắm sao?

Du Tiểu Trúc nghi hoặc chớp chớp đôi mắt hơi lờ ra vì một thời gian dài đeo kính cận: “Chẳng lẽ không phải?”

Trương Tiểu Sơn khoát khoát tay nói: “Tất nhiên là không phải rồi, để tớ phân tích cho cậu xem nhé, bào nghĩa là răng hô, ngư là mất lồi (tiếng Trung nhiều từ đồng âm khác nghĩa nên nó thế), ghép lại mới thành bào ngư.”

Du Tiểu Trúc kinh hoảng dùng đôi tay bụ bẫm che miệng lại nói: “Cậu thật đáng ghét, đồ đại hà mã.”

Biệt danh của Trương Tiểu Sơn cũng có nguồn gốc khá ly kì. Gọi hắn là đại hà mã có ý miêu tả cái miệng của hắn rất lớn, nhưng thực tế miệng của hắn không lớn chút nào.

Đó là vào một buổi liên hoan, lúc ăn cánh gà nướng, tất cả mọi người đều chỉ cầm một xiên cánh gà nhỏ nhẹ ăn từng chút từng chút một, duy có Trương Tiểu Sơn cầm cả cái cánh gà bỏ vào miệng, nhồm nhoàm hai miếng rồi phun ra đúng cái đầu khớp xương, Du Tiểu Trúc ngồi bên cạnh trợn mắt nhìn cậu như thể vừa phát hiện ra một châu lục mới, miệng hỏi: “Cậu làm kiểu gì mà hay vậy?”. Thế là Trương Tiểu Sơn, trước những cặp mắt hiếu kì của mọi người, lại nhắc lên một cái cánh gà to thật là to, rất không biết xấu hổ mà biểu diễn lại một lần, khiến cho tất cả mọi người đều kinh ngạc, từ đó biệt danh tiên sinh hà mã cũng lan truyền rộng rãi.

2. Chương 2

2.

Du Tiểu Trúc có rất nhiều chuyện nghĩ mãi vẫn không hiểu. Thí dụ như, cùng là nam sinh cả, mà sao Trương Tiểu Sơn lại kém xa Tô Nặc đến thế?

Tô Nặc là nam sinh Du Tiểu Trúc thầm thương trộm nhớ.

Cái tên Tô Nặc luôn luôn xuất hiện trên tập san của trường, Du Tiểu Trúc trong lúc giải lao giữa giờ thường thường đứng trên sân thượng, đoán xem dưới kia ai có thể là Tô Nặc, phải rồi, tiểu thư Du Tiểu Trúc của chúng ta đến diện mạo của người mình thương thầm mà cô cũng không rõ nữa.

Cô nghĩ:

Anh chắc hẳn phải có một thân hình cường tráng.

Anh chắc hẳn phải có một khuôn mặt nghiêm nghị.

Anh chắc hẳn phải có một đôi mắt thâm sâu.

Anh chắc là sẽ không thích một nữ sinh như cô đâu nhỉ?

Mỗi lúc Du Tiểu Trúc cảm thấy thất vọng, về mặt ấy đều sẽ chiêu dụ ánh mắt châm chọc khiêu khích của Trương Tiểu Sơn: “Cậu không phải đã thích ai rồi chứ?”

“Ai cần cậu lo.”

Du Tiểu Trúc dùng cánh tay mũm mĩm của mình xua đi vẻ mặt khiến người ta chán ghét của Trương Tiểu Sơn.

“Vậy cứ giờ ra chơi cậu lại đứng ngóng ra ngoài cửa sổ làm gì, chẳng phải đang ngắm ai à? Cậu làm phiền người ta quá đấy. Không lẽ là đang ngắm tớ?”

Trương Tiểu Sơn tiến đến phía sau Du Tiểu Trúc, chỉ tay về phía cô đang nhìn: “Từ chỗ này vừa hay nhìn ra nơi tớ thường chơi bóng rổ.”

Du Tiểu Trúc tức giận đến nỗi khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, cổ nghẹn, tròng mắt, không nói lời nào. Trương Tiểu Sơn coi như cũng biết thức thời, liền lập tức trở về chỗ ngồi.

3. Chương 3

3.

Cái người chưa rõ mặt mũi Tô Nặc này cứ thế hiện hữu trong đời sống của Du Tiểu Trúc, ngay cả chính cô cũng không tin được, thần tình yêu (Cupid) bận rộn như thế mà vẫn nhớ đến mình. Tuy tâm địa tham lam của Tiểu Trúc hi vọng có thể một tên trúng hai đích, nhưng điều mà cô không thể ngờ tới đó là mũi tên ấy lại trúng ngay người tên Trương Tiểu Sơn.

Có một hôm Trương Tiểu Sơn đến nhà Du Tiểu Trúc mượn đồ, lúc ấy cô đang giúp mẹ nặn bánh cảo, vì vậy nói với hắn: “Cậu tự mở ngăn kéo mà lấy”, được một lúc Du Tiểu Trúc đi vào phòng nhìn thấy hắn đang đứng cạnh bàn học xem bức thư mà cô viết gửi Tô Nặc. Cô một tay đoạt lại, thất thanh thét lớn: “Cậu sao có thể làm thế được nhỉ, sao có thể tự ý xem đồ của người khác chứ?” Nói xong liền ủy khuất mà khóc lớn.

Trương Tiểu Sơn đứng như bất động tại chỗ, sửng sốt một hồi, thế rồi một lời xin lỗi cũng không nói liền đứng dậy đi mất. Du Tiểu Trúc nộ khí ngút trời, trước lúc Tiểu Sơn ra khỏi cửa hung hăng tung một chưởng, hắn một phen lão đảo, rồi bị trục xuất khỏi cửa Du gia.

Kì thực Du Tiểu Trúc không sợ người khác biết việc cô thích Tô Nặc, là cô sợ người ta cười cô không tự biết lượng sức, càng huống hồ lại là kẻ thù không đội trời chung Trương Tiểu Sơn.

Trong buổi tối thứ bảy kể từ khi hai người tuyệt giao, Trương Tiểu Sơn đã nhắn tin cho cô.

__ Cậu vẫn còn giận mình à?

__ Không có.

__ Thế tại sao nhiều ngày như vậy đều không thèm để ý tới mình?

__ Có à?

__ Lại còn không?

Du Tiểu Trúc bắt đầu cười rộ lên, cô có thể tưởng tượng ra cái bộ dạng hỏn hển nhón nhác của hắn. Không lâu sau tiếng chuông tin nhắn lại reo lên:

__ Chúng mình vẫn là bạn đấy chứ.

__ Vậy được, cậu trả thư cho tớ đi.

Cái hôm Trương Tiểu Sơn đi rồi, cô phát hiện ra bị thiếu mất một bức.

Hắn thề thốt phủ nhận:

__ Tớ có thể nhìn thấy, thì mẹ cậu cũng có thể nhìn thấy, tại sao không phải là mẹ cậu lấy cơ chứ?.

Du Tiểu Trúc gãi gãi đầu, ngẫm lại buổi tối lúc ăn cơm mẹ lại nói với cô: “Phải học hành cho tốt, không được để tâm tư đặt ở nơi khác”, khi đó cô còn băn khoăn tại sao tự dưng mẹ lại nói thế, chắc là mẹ đọc được thư của cô rồi, thì ra là cô trách nhầm Tiểu Sơn rồi.

__ Ừ ha, cũng có thể – Cô nhắn lại.

__ Tớ nghĩ cậu hẳn là biết: tớ thích cậu.

Đồng hồ vang lên tiếng chuông báo 12 giờ, Du tiểu Trúc trầm mặc một lúc lâu. Sau đó cô cười rộ lên.

Tin nhắn của hắn lại gửi tới.

__Nếu như cậu cũng thích mình, thì ngày mai, lúc trả vở bài tập về nhà, hãy viết tên tớ lên vở của tớ.

4. Chương 4

4.

Du Tiểu Trúc là cán sự môn ngữ văn của lớp, viết chữ rất đẹp.

Giờ ra chơi ngày hôm sau, Du Tiểu Trúc phát vở bài tập ọi người, lúc đến bàn của Trương Tiểu Sơn, cô đột nhiên khựng lại, tiếp đó cười cười rất thần bí, rồi nhẹ nhàng đặt vở của hần lên mặt bàn. Trương Tiểu Sơn nhìn thấy bộ mặt trộm cười của cô, liền vội vàng mở ngay ra trang đầu tiên của quyển vở, trang giấy trắng trống trơn, hần đơ ra một hồi, muốn đứng lên hỏi cho ra nhẽ, đúng lúc này giáo viên lại bước vào lớp.

Hần rất tức giận, rất rất tức giận, hần dù sao cũng là hot boy trong trường (^^ hiệu thảo: nam sinh đẹp zai nhất trong trường, ngôn ngữ teen xuất phát từ Đài Loan), vì sao cô bé bèo nư này lại xem thường hần? Hần rất chi là phiền não, nếu như chuyện này mà truyền ra ngoài thì có thể xem như là nỗi nhục lớn nhất của hần suốt 15 năm qua. Hần cũng rất thấp thỏm, nếu như Du Tiểu Trúc thích người khác rồi, như vậy không phải hần còn chưa truyền chiến đã bại trận hay sao?

Kì thực chính hần cũng không biết mình đã để ý Tiểu Trúc từ khi nào nữa.

Ngày học mẫu giáo, hần nghịch dại, để cho Tiểu Trúc gầy gò ngồi ở một bên cầu bập bênh, bên kia đặt một tảng đá to rồi chạy mất, vừa chạy vừa làm mặt quỷ, nói: “Cậu bắt không được tớ, không bắt được tớ, lâu lâu.” Du Tiểu Trúc im lặng ngồi đấy, không khóc cũng không la, đợi người đến giúp.

Lên tiểu học, hần thả sâu róm vào hộp bút của cô, hy vọng được nghe thấy tiếng thét chói tai của cô giống như những đứa con gái khác khi nhìn thấy cái con này, nhưng mà cô không thềm hét, chỉ lấy hai ngón tay múp múp thịt bắt lấy con sâu, ném ra ngoài cửa sổ, sau đó hướng về phía hần trừng mắt hừ lạnh một tiếng.

Lúc lên trung học hần giả vờ là nam sinh lớp khác viết thư tình cho Tiểu Du, sốt ruột khôngchờ được, giả đồ vội vã chạy đến trước mặt cô, “Bảo cho cậu một tin tốt lành, có nam sinh viết thư tình cho cậu nè, nhờ mình thay hần đưa cho cậu”, Du Tiểu Trúc chỉ nhìn thoáng qua rồi liếc đi chỗ khác, nói: “Chữ hần với chữ cậu quả là giống nhau.”

Những việc này khiến hần cảm thấy thật thất vọng, trước giờ chưa từng ném mùi thất bại, nhưng cứ mỗi lần hần tỉ mỉ trù tính kế hoạch lại là một lần bị cô dễ dàng nhìn thấu.

Lẽ nào tình cảm chính vì những lần thất bại ấy bất tri bất giác lâu dần gom lại mà thành?

5. Chương 5

5.

Tiết học cứ thế trôi qua lúc nào không hay. Tiếng chuông hết giờ vừa vang lên, hần liền chạy như bay đến bàn của Tiểu Trúc.

__ Tại sao cậu không viết tên tớ vào vở bài tập?

__ Tại sao tớ lại phải viết tên cậu vào vở bài tập? Cậu không tự viết được chắc?

__ Hôm qua trong tin nhắn tớ đã nói rồi mà, cậu chưa đọc à?

__ Đọc rồi.

— Lễ nào cậu..? Thế cậu đang cười nhạo tớ phải không?

— Đó là quà đáp lễ dành cho cậu á.

— Quà nào?

— Thì quà Cá tháng tư cậu tặng tớ ngày hôm qua chứ quà nào, hôm nay tớ cũng tặng lại cậu, coi như đáp lễ, có đi có lại mà, he he.

Đầu óc Trương Tiểu Sơn quay cuồng triệt để rồi, nhìn lịch trên di động “Ngày một tháng bốn” mà khóc không ra nước mắt. Quay về chỗ ngồi, Trương Tiểu Sơn thất thểu vô cùng.

Đối nghịch hoàn toàn với hẳn là Du Tiểu Trúc, vui sướng không gì sánh được, bởi vì cô đã tìm được phương thức liên lạc với Tô Nặc.

Nhà trường vì mục đích nâng cao chất lượng tập san, đã mời cô và Tô Nặc vào vị trí biên tập viên của báo. Trên kì báo trường trong tháng ấy có đăng địa chỉ hòm thư của cả hai người.

Đây là phương thức duy nhất để liên lạc với Tô Nặc mà cô biết. Nhưng đúng lúc cô quyết định sẽ đánh máy mấy lá thư kia để gửi cho Tô Nặc, thì bỗng phát hiện ra một mail của Tô Nặc đã được gửi tới hòm thư của mình.

Anh rất lễ độ chào hỏi cô, chẳng qua chỉ là mấy câu khách sáo.

Cô gái 15 tuổi ngây thơ hồn nhiên, thích đem những ý nghĩ viển vông chất thành một đồng, rồi tự biến chúng thành mộng mơ của cô bé lọ lem, thế nhưng lúc ấy các nàng vẫn chưa hiểu được, nếu như tỉnh mộng không như ý, cuối cùng rồi sẽ thất vọng buồn phiền.

6. Chương 6

6.

Trương Tiểu Sơn bắt đầu lẩn tránh Du Tiểu Trúc. Điều này khiến cho Du Tiểu Trúc cảm thấy có chút mất mát, bởi vì những năm qua, nói gì thì nói, hai người trêu đùa nhau cũng chưa từng đến nông nổi này.

Thời thanh xuân của cô chỉ xuất hiện đúng hai nam sinh.

Một là Tô Nặc.

Hai là Trương Tiểu Sơn.

Một người như mây bay trên trời, đến vô ảnh, đi vô tung, có lẽ sau một trận mưa sẽ không biết đám mây ấy đã bay tới nơi nào.

Một người như món đồ vật tùy tiện mang theo, tuy có lúc cảm thấy thừa thãi, nhưng càng nhiều là những lúc làm bạn đồng hành của mình, dần dà cũng đã quen rồi (kiểu nhất cự li, nhì tốc độ^^).

Cô viết thư hồi âm cho Tô Nặc, cũng chỉ là mấy lời lẽ khách sáo.

Trương Tiểu Sơn bắt đầu trở lên ít nói. Tiểu Trúc muốn đi làm hòa, coi như lần đó chỉ là đùa cho vui thôi, đùa xong rồi thì ai cũng không nên nhớ kỹ.

Ngay tại thời điểm cô định đi làm hòa, thì một bạn nữ lạ mặt đưa tới một mẩu giấy.

Trên giấy viết gì không quan trọng, quan trọng là cô nhìn thấy dưới cùng kí tên Tô Nặc.

Cô muốn từ nét chữ phân tích Tô Nặc là người như thế nào, tuy nhiên đó chỉ là một tờ giấy được đánh máy, trên giấy có viết: Tối mai sau giờ tự học gặp nhau ở sân tập, mình mặc đồ màu xám.

Du Tiểu Trúc vui sướng đến nổi lật qua lật lại tờ giấy, còn đưa lên mũi ngửi ngửi, nỗ lực muốn tìm thấy một chút vết tích gì của Tô Nặc, nhưng đều là phí công vô ích. Cô mở miệng cười ngu ngơ thì đúng lúc chạm

mặt với ánh nhìn lạnh lẽo của hắn quét qua. Cô lại cười cười, vốn định nói chuyện với hắn, nhưng mà rất nhanh đã lại quay về không thèm để ý nữa.

Cái điệu cười ngượng ấy khiến cơ mặt cô bị căng cứng lại. Mấy giây sau mới dần dần gỡ xuống được.

7. Chương 7

7.

Tối hôm đó Du Tiểu Trúc liên tục nằm mơ, mơ thấy Trương Tiểu Sơn đứng ở đối diện, cong người cười nhạo cô mà không đứng thẳng lên nổi, rất nhiều tình tiết đều nhớ không rõ nữa, khi giật mình tỉnh giấc thì Du Tiểu Trúc chỉ nhớ rõ nhất là: Trên sân tập, người quay đầu lại chính là Trương Tiểu Sơn.

Giấc mộng này khiến cô vô cùng phiền muộn, đến tận sáng sớm, nhìn thấy Tiểu Sơn mà như nhìn thấy quỷ. Cả buổi học Du Tiểu Trúc đều không tập trung, chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ, tâm tư mãi nghĩ xem người đứng ở sân tập khi ráng chiều buông xuống sẽ là người như thế nào.

Chuông tan học vừa rung, cô liền chạy như bay xuống nhà vệ sinh, đứng trước gương để sửa sang đầu tóc, xếp lại nếp gấp y phục, sau đó tự cười với mình một cái thật tươi.

Cô đi tới sân tập, bắt đầu cảm thấy khủng hoảng, không biết Tô Nặc sẽ đi tới từ hướng nào, do vậy cứ vài giây trôi qua sẽ lại đổi hướng một lần, mãi tới khi quay đúng một vòng, đầu óc liền choáng váng.

Lúc quay đến vòng thứ hai, đầu cảm giác đụng phải cái gì, cô quay lại, mở trừng mắt nhìn thấy một nam sinh mặc đồ màu trắng, nhưng cô rất nhanh phản ứng lại được, Tô Nặc đã nói là mặc đồ màu xám, sao có thể đổi thành đồ màu trắng được? Nhưng điều này cũng chẳng quan trọng mấy, quan trọng là, anh đã đến rồi.

Rất nhanh, Du Tiểu Trúc phát hiện ra đó chính là cơn ác mộng đêm qua, bởi vì người con trai mặc áo sơ mi trắng kia chính là: Trương Tiểu Sơn.

Cô tức mình thất vọng nói:

__ Trương Tiểu Sơn, cậu rốt cuộc muốn gì?

Hắn khoát khoát tay nói:

__ Không có gì, chỉ là từ xa tớ đã nhìn thấy một con gù lớn đang quay quay, nên muốn đến xem thử.

__ Cậu đi mau đi, tôi đang đợi người.

__ Hắn sẽ không tới đâu.

__ Cậu đừng nói bậy.

__ Người cậu thích chính là người cậu đang đợi phải không?

Du Tiểu Trúc cúi đầu bắt đầu im lặng, cô không muốn khiến không khí giữa hai người trở nên khó xử:

__ Cậu không cần hỏi.

Cô nói nhỏ đến mức chính mình cũng nghe không rõ.

__ Không hỏi thì thôi.

Trương Tiểu Sơn vung cánh tay ngênh ngang đi mất.

Màn đêm buông xuống sân tập, chỉ còn lại bóng dáng cô đơn của Du Tiểu Trúc và thân ảnh xa dần của Trương Tiểu Sơn.

8. Chương 8

8.

Trương Tiểu Sơn được nhà trường cử đi tham gia tập huấn chuẩn bị cho đại hội thể dục thể thao, bạn bè trong lớp tổ chức cho hắn một buổi liên hoan chia tay.

Du Tiểu Trúc ngồi bên cửa sổ, ngẩn ngơ nhìn về phía sân tập. Cô không hiểu vì sao rõ ràng đã hẹn thề rồi mà Tô Nặc cuối cùng lại thất hứa. Cô thử gửi mail cho anh, đều không có hồi âm. Nữ sinh đưa giấy cho cô cũng giống như bốc hơi luôn, mất tăm mất tích, tìm hoài không ra.

Trương Tiểu Sơn chạy tới, thần bí lôi ra một cái bọc nhét vào tay Du Tiểu Trúc, nhét xong liền chạy lên bục giảng, dùng phấn viết lên bảng bốn chữ: “Không thắng không về.”

Hôm đó Trương Tiểu Sơn vẫn mặc chiếc áo sơ mi trắng, quay người đứng đó phủi phủi bụi phấn trên người.

Thời gian như ngừng trôi chính tại thời khắc ấy, Trương Tiểu Sơn bỗng biến thành hình dáng mà Du Tiểu Trúc ưa thích xuất hiện tại nơi đó. Xung quanh dường như phút chốc an tĩnh lại, người thiếu niên áo trắng nhanh nhẹn kia, như thể từ xa chậm rãi đi tới, trước mắt bao người nắm lấy tay cô.

Thế nhưng Trương Tiểu Sơn vẫn chỉ là Trương Tiểu Sơn, hắn lúc đó đứng trên bục giảng, rất hăng hái hô hời dùng phấn ném những người đứng ở xa xa, chơi vui dễ sợ.

Du Tiểu Trúc thở dài, lẽ nào có thể là hắn?

Cô nhớ ra tờ giấy trong tay, mở ra xem, bên trong gói một đóa hoa, còn có một hàng chữ.

“Hãy nhớ kĩ, tớ là Trương Tiểu Sơn.”

Đóa hoa ấy cô nhận ra, là hoa Forget me not!

Chú thích:

Tên khoa học : Myosotis – Family : Boraginaceae

Tên tiếng Việt : Hoa Lưu Ly

Tên tiếng Anh : Forget-me-not – Xin đừng quên tôi

Thông điệp :

Tên loài hoa là lời cầu xin cuối cùng của chàng trai với tình yêu nồng nàn, sẵn sàng chết để đẹp lòng người yêu. Một cặp tình nhân đang đi dạo bên bờ sông, bỗng cô gái nhìn thấy một bông hoa rất đẹp ở xa. Cô với tay lấy nhưng không tới nơi. Chàng trai liền với xuống lấy hoa thì đất bên bờ sông lở, chàng ngã xuống và nước cuốn chàng về ... vĩnh hằng. Trong lúc cận kề cái chết, chàng trai vẫn kịp vớt bông hoa lên bờ cùng lời cuối cùng: Xin đừng quên anh.

Từ câu chuyện tình yêu đó, loài hoa có cái tên độc đáo này đã ra đời. Loài hoa là sự thể hiện tình yêu chân thành, một ký ức không thể nhạt phai. Bạn có thể tặng người yêu hoa này vào những dịp xa nhau, lâu ngày mới gặp lại như một lời thề hứa anh sẽ làm tất cả vì em, hãy chờ anh nhé.

9. Chương 9

9.

Nửa tháng sau, Trương Tiểu Sơn trở về, quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người, mang lại cho trường niềm vinh quang lớn. Câu nói đầu tiên khi nhìn thấy Du Tiểu Trúc là: “Cô bé bèo ngư, có phải cậu vừa đi thăm mi về? Tại sao khi tôi nhìn cậu, càng nhìn càng thấy xinh vậy? Đặc biệt là mắt với miệng”. Hắn vừa nói vừa cười rộ lên.

“Trương Tiểu Sơn, tôi cũng thấy cậu đẹp trai hơn nhiều, miệng cậu cũng ngày càng rộng đó.” Du Tiểu Trúc cố ý ngân dài chữ “rộng”, để phát tiết cái sự bất mãn của cô.

Lúc này, loa trường phát thanh thông báo, mời các biên tập viên báo trường đến phòng hội đồng họp. Nghe thấy thông báo, trong nháy mắt Du Tiểu Trúc liền kích động không thôi, cuối cùng cô cũng được gặp Tô Nặc rồi!

Lúc mọi người đang ngồi tự giới thiệu về bản thân thì Trương Tiểu Sơn tiến vào, rất khách khí chào hỏi giáo viên và bạn học, còn không quên hướng về phía Du Tiểu Trúc làm mặt quỷ.

Chờ hắn tự giới thiệu xong, Du Tiểu Trúc mặt ngu một cách triệt để!

Hóa ra Tô Nặc chính là Trương Tiểu Sơn.

Họp xong, Trương Tiểu Sơn lôi kéo Du Tiểu Trúc đến sân tập, đưa cho cô một cuốn vở, trong vở dùng bút bi viết đầy chữ:

Ngày 3/3, tôi đâm thủng lốp xe của cô bé bèo ngư, rồi chở cô ấy về nhà, đạp xe nhanh như bay làm cô ấy la hét chói tai, lúc ngoảnh lại thì nhìn thấy mái tóc tung bay trong gió, thật đẹp!

Ngày 15/4, cô em họ đến trường tìm tôi, tôi nhờ nó đưa tờ giấy đánh máy cho cô bé bèo ngư, nhiệm vụ hôm đó hoàn thành tốt đẹp.

Ngày 16/4, tôi thấy cô bé bèo ngư lẻ loi đứng một mình giữa sân tập, thật muốn chạy đến nhà vệ sinh thay đồ xám, nhưng mà người cô ấy thích cũng chính là cậu thiếu niên mặc đồ trắng, tôi mong rằng cô ấy sẽ nhận ra cái người đó chính là tôi.

Ngày 2/6, tôi tặng cô ấy một đóa hoa Forget me not, hi vọng cô ấy sẽ không quên tôi, cho dù lúc biết tôi là Tô Nặc rồi, cũng muốn cô ấy phải nhớ kĩ: tôi là Trương Tiểu Sơn.

...

Du Tiểu Trúc nhìn thấy những dòng này, kích động không thôi, cô nhìn Trương Tiểu Sơn, rốt cuộc không nói lên lời.

10. Chương 10 [end]

10.

Trang cuối cùng của cuốn sổ, có dán một trái tim hồng gấp bằng giấy. Du Tiểu Trúc mở ra xem, chính là lá thư mà cô bị mất.

Trương Tiểu Sơn nói: “Cái ngày gửi tin nhắn tỏ tình với cậu, không ngờ lại gặp đúng ngày Cá Tháng Tư, cậu phải tin đấy không phải trò đùa đâu nhé.” Nói xong hắn liền lôi điện thoại ra đưa Tiểu Trúc xem.

Đầy ngập hộp thư nháp là mấy trăm tin nhắn người nhận đều là Tiểu Trúc, khiến cho cô kinh ngạc không thôi. Trong mắt cô Trương Tiểu Sơn là một tên không thạo biểu đạt, hoặc là nói không biết biểu đạt, phương thức này của hắn khiến cô cảm động, càng khiến cô tin tưởng hơn hắn chính là Tô Nặc, bởi vì Tô Nặc trong tưởng tượng của cô chính là người như thế này.

Du Tiểu Trúc tự cấu tay mình một cái, xác nhận đây không phải là một giấc mơ, vốn tưởng rằng tuổi thanh xuân tươi đẹp của mình chỉ xuất hiện hai người nam sinh, nhưng rốt cuộc ai cũng không may mắn bằng cô, hai người con trai ấy lại kết hợp lại thành một thể hoàn mỹ.

Nhìn nam sinh trước mặt một hồi lâu, Du Tiểu Trúc mới phát hiện hình dạng Tô Nặc Trong mộng tưởng lại giống Trương Tiểu Sơn đến vậy, từ lúc nào chính mình đã thích hắn rồi? Nhìn nam sinh ánh mắt có chút bất an lo lắng trước mặt, Du Tiểu Trúc chợt cười to một trận: “Trương Tiểu Sơn, sau này cậu chết với tớ.”

.

.

.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-tieu-thu-bao-ngu-gap-tien-sinh-ha-ma>